

SİZ HİÇ TEK KANATLA

UÇAN KUŞ GÖRDÜNÜZ MÜ?

Ferdi KASIM, Mersin Üniversitesi

Ben gördüm...

*Nasıl anlatmaya başlasam. Söze; nerden girsem bilemiyorum.
Otogardan aldığım Hatice'nin aaa ben bu abiyi tanıyorum demesinden mi ?
Yoksa Ebru'nun
Daha hiç bişi görmeden
telefonda anne burası çok güzel çok eğleniyoruz demesinden mi?
İnanın nerden yazmaya başlarsam başlayayım
bu hikayenin sonu aynı yerde bitecek.
Çünkü onların hepsi tek kanatla uçan birer kuş.*

Ülkenin çeşitli yerlerinde okuyan (okuyamayan) bu kuşların bi araya gelmesiyle başlamıştı bu hikaye.

Hepsinin ayrı bi hayali vardı. Tıpkı Anıtkabir'i görmeyi hayal eden küçük Murat'ın hayali gibi.

Murat ertesi gün uyandıktan sonra Anıtkabir'i görecekti. Diğerleri Murat kadar şanslı mıdır bilmiyorum ama bu çocuklara sahip olduğu için bu ülkenin Çok şanslı olduğunu söyleye bilirim.

Murat'ı ben almıştım havaalanıdan. Sadece Murat değil beraberinde 37 kişi daha. Hepsinin gözlerinde aynı heyecan ve muhtemelen kafalarında aynı soru: biz neden buradayız ?

Sahi neden buradalar ? Onlar da diğerk çocuklar gibi hiç sinemaya, tiyatroya gidemediğı için mi ? Yoksa Ankara'nın güzelliklerini görmek için mi ?
-Hayır...

Bunların hiç biri bu çocukların umrunda değıl. Çünkü; gelecekte okuyacakları üniversiteleri önceden görelim dedikleri için buradalar. Sinema eğlence yemek onlar için hiç önemli değıl. Tek bi amaçları var sadece okumak. Kimi Kader gibi açık açık ODTÜ'de okumak istediğini dile getiriyor. Kimi Yusuf gibi akşam yatakhanelere dönünce bile ders çalışıyor. Yorgunluğu hiç düşünmeden.

Peki Enes'in "Ferdî abi benim matematikten anlamadığım bi konu var bana öğretre bilir misin?" demesi. Ya çocuk Ankara'ya gelmişsin belki de hayatın boyunca görmediğın şeyleri göreceksin. Gezmediğın yerleri gezeceksin tadını çıkartsana, diye düşünüyor insan ama bu çocuklar böyle düşünmüyor.

Düşünmüyorlar, çünkü bu çocukların bir hayat amacı var.

OKUMAK...

Okuyacaklarına hiç şüphem yok.

Çünkü okumayı hak eden asıl kişiler bu çocuklar.

Çünkü bi tek bu çocukların gözlerinin içi parlıyor *okumak* diyince.

Çünkü bi tek bu çocuklar ellerinde imkan olmadan okumaya çalışıyor.

Onların bu başarısı tek kanadı ile uçmayı başaran kuşun başarısı ile aynı ölçüde benim gözümde.

O yüzden siz göremediniz, ama ben tek kanatla uçan bir sürü kuş gördüm.

Kimi Ardahan'dan, kimi Mersin'den katıldı bu sürüye...

20 Nisan 2018 Cuma

sabahı Mersin ve Sivas'tan gelenleri karşılamaya gittik.

Heyecanlıydım çünkü

Mersin'den gelen çocukları ikinci görüşüm olacaktı.

Geçen sene Mersin projesinde tanışmıştık o yüzden ayrı bi heyecan vardı.

Çocuklara yaklaştığımda "aaa ben bu abiyi tanıyorum"

diyen Hatice'nin sesinden aldığım mutluluk inanın dünyanın tüm güzelliklerine değışmem. Çocukları aldıktan sonra herkes gibi biz de SEM'in yolunu tuttuk.

Yolda giderken çocuklar ile sohbet etmeye çalışıyoruz

ama hem yolculuğun verdiği yorgunluk hemde çocukların çekinmesi sohbetpe pek müsade etmiyordu.

Zaten çocukların da gözü hep dışardaydı, bizden çok Ankara'yı merak ettikleri belliydi. SEM'e ilk biz varmıştık.

Çocukları yerleştirdikten sonra diğer ekipleri karşılamak için havaalanına gittik. Bu seferki yolculuk daha uzun olduğu için çocuklara daha fazla sohbet etme şansımız oldu.

Yolculuk sırasında korkanlar olmuş, uçağın motor sesinden kulakları ağrıyanlar olmuş. Heyecanlarından önceki gün uyuyamayanlar. Ama hiç biri şikayetçi değildi. Günde 9 saat uyuyorum diyen Kaan bile. Kaan Ardahan Posof ilçesinden gelen 4. sınıf öğrencisi küçük bi çocuk. O kadar küçük ki ismi gibi kısacık Kaan. Yaşıtlarına göre çok kısa ama bu yaşa göre fazlasıyla akıllı olduğu kesin. Kaan otobüsteyken telefonda annesi ile konuşuyor. Ve dediği cümle aynen şu: "Anne yeter sabahtandır konuşuyoruz aramayın artık. Ben bişi olursa ararım sizi. " Daha bu yaşta kendi kendime yeterim demek istiyor. Ve nitekim yettiğini de gösterdi. Kaan hemen yan odamda sabah uyandığında elbiseleri katlı yatağı toplu kirliler ve temizler ayrı. Yemek yedikten sonra çatalını silmeden koymuyor masaya. Sadece Kaan değil diğerleri de öyle ama Kaan daha 4.sınıf öğrencisi. Bu çocuk bu yaşta kendine yetebiliyorsa ilerleyen yaşlarda ülkeye de yeter. Ve bu çocuktan bir değil binlerce var. Biz değer bilmeyenler yüzünden çoğu yıpranıp gidiyor. Halbuki biraz fırsat versek çok şey yapabilecek yetenekler.

Tüm çocuklar toplandıktan sonra önce yemeğe oradan da tanışmak için amfiye gitmiştik. Oradan da yatakhanelere geçtik.

Çocukları odalarına yerleştirdikten sonra kendi odama geçip sabahı bekledim bende. Biraz hüzünlü, biraz sevinçli, en çokta umutlu. Hüzünlüydüm çünkü sadece tek kanadı olan bu misafir kuşlar değildi. Sevinçliydim çünkü bu çocuklar sabah mutlu uyanacaklar. Onların yüzündeki gülümsemeyi gören Ankara'nın kara bulutları çekilip yerini masmavi gök yüzüne bırakacaktı. Umutluyum çünkü bu çocukların gözlerinde geleceğimizi aydınlatacak bir ışık var...

Dört günü beraber geçirdik.
Zaman olarak çok kısa,
ama yaşanmışlıklar zamanın bin katı belki de on bin katı.
Anlatmaya kalksan anlatamazsın yazmaya kalksan kalemler tükenir.
Hangi birini anlatacaksın.
Seni her gördüklerinde boynuna atlamalarını mı?
Yoksa sürekli ellerinde küçük notlarla sevgilerini ifade etmelerini mi?
Cebim doldu taşı eve geldiğimde bir sürü küçük not...
Nasıl anlatıla bilir ki? Birinin hayali olmak...

Zaman hızla akıp gidiyordu. Çocuklarla iyice kaynaşmıştık. Derken güzel bir rüyanın sabah alarmı ile bittiği o ana geldik.. AYRILIK VAKTİne... Son günlerimizde akşam eğlencesi yapıyoruz ama benim için en kötü gün o son gece. Vedalaşmaları oldum olası sevmem. Dedim ya her güzel rüyanın bir sonu var işte. Buda o sonralardan bir tanesi.

Hüzün bulutları çöktü üstüme. Kiminin gözleri doluyor vedalaşırken. Kimi ise hıçkıra hıçkıra ağlıyor... Zaman olarak kısa ama yaşanmışlıklar o kadar çok ki , küçücük bir çocuk hıçkıra hıçkıra ağlayabiliyor ayrılırken. Onlar belkide bir daha göremeyecekler bizi ama hiç bi zaman abilerini ve ablalarını unutmayacaklar. Çünkü hayatlarının belki de en iyi günlerini bu abiler ablalar ile geçirdiler. Zaten kampın sonunda küçük Ebru'nun mektubu herşeyi özetlemişti:

"Hayatım boyunca hiç bu kadar eğlenmemiştim. Sayenizde çok güzel anılar edindim. Seni hiç bir zaman unutmayacağım. Okuyup buralara geleceğim ve geldiğimde ilk seni görmek istiyorum." diye yazmış.

Ne güzel bir duygu bunları yaşamak , yaşatmak.
Mutlu olmayı bırakıp,
mutlu etmeye çalışarak
mutlu olunabiliyormuş.

Bunu bana öğreten İLKYARA ne kadar teşekkür etsem az...

**Bir ana gülümserken yorgun ve güzel
Yüreği müjdelerle tüy gibi hafiflerken,
Orda, bir ÇOCUK doğar sınımsız dünyamıza
Burda ben...**

En saf ve en içten sahip olunan bu sevgiye layık olmak için
elimden gelen her çabayı harcayıp

İLKYAR'ı devam ettireceğime söz veriyorum...

Ferdi KASIM
Mersin Üniversitesi

Nasıl Yardım Edebilirsiniz?

1. İlkYar'larımızın geleceğine güzellikler katmak, onlara bir kitap hediye etmek, belki anısını yaşatmak istediğiniz bir büyüğünüz, bir yakınınız için kitaplık kurulmasını desteklemek, belki de daha fazlası için aşağıda bilgileri sunulan hesaplar aracılığıyla bağış yapabilirsiniz.

Hesap Sahibi : İLKYAR
Türk Lirası Hesabı (IBAN) : TR26 0006 4000 0014 2290 7069 68
Avro (Euro) Hesabı (IBAN) : TR92 0006 4000 0024 2293 5074 26
Dolar Hesabı (IBAN) : TR91 0006 4000 0024 2293 5762 17
Türk Lirası Hesabı (IBAN) (*): TR46 0006 2000 3030 0006 2994 01
(*): ilk 3 hesap İş Bankası ODTÜ şubesinde,
son hesap Garanti Bankası Boğaziçi Üniversitesi şubesinde açılmıştır.

Önemli Not: Bağışınızın açıklama kısmına “Adınızı, Soyadınızı, E-posta ve/veya Cep telefonu numaranızı” yazmanızı önemle rica eder, desteğiniz için teşekkür ederiz.

ABD'den bağışlarımızı TPF aracılığı ile topluyoruz. ... Vergi iadesi formu e-posta ile adresinize yollanıyor. Bir defalık veya düzenli bağış için bağlantı adresi: -yeni adres-

- <https://www.classy.org/campaign/ilkYar/c164385>

2. E-postalarınızda www.ilkYar.org.tr bağlantı vererek, izlenimlerimizi arkadaşlarınızla paylaşarak İlkYar'ın tanınırlığını arttırabilirsiniz. Arkadaşlarınızın e-posta adreslerini bizlere (ilkYar.yonetim@gmail.com) göndererek üyelik sistemimize dâhil olmalarını ve bu izlenimleri almalarını da sağlayabilirsiniz.

Önemli Not: İlkYar izlenimlerindeki ve resmi sitesindeki resimlerin izinsiz kullanılmadığını hatırlatır, göstereceğiniz hassasiyet için teşekkür ederiz.